

ції людиною своїх прав за допомогою юридичних норм, встановлюючи тим самим межі можливої поведінки людини. Рівень втручання держави різний і залежить від соціально-економічних і політичних умов існування. Основною вимогою є те, що у своїх обмеженнях держава не повинна ні з яких причин позбавляти людину можливості нормального існування і розвитку. В інших випадках держава зобов'язана утримуватися від надмірного соціально-невиправданого втручання, порушувати ліміти правообмеження [2, с.7], в тому числі і судовими органами.

Відповідно, судово-правова реформа, що відбувається в Україні, передусім націлена на підвищення ефективності механізму судового захисту законних прав та інтересів людини. Відповідно до ст. 2 Кодексу адміністративного судочинства України завданням адміністративного судочинства є захист прав, свобод та інтересів фізичних осіб, прав та інтересів юридичних осіб у сфері публічно-правових відносин від порушень з боку органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їхніх посадових і службових осіб, інших суб'єктів при здійсненні ними владних управлінських функцій на основі законодавства, в тому числі на виконання делегованих повноважень. З ч. 1 ст. 6 Кодексу адміністративного судочинства України витікає, що право на судовий захист адміністративним судом гарантується кожному [2]. З викладеного слідує, що діяльність адміністративних судів направлена на захист прав людини та в цілому забезпечує вироблення єдиних, універсальних підходів, способів та механізмів щодо захисту прав людини.

Література

1. Глобалізація: матеріали з Вікіпедії – вільної енциклопедії [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://uk.wikipedia.org/wiki>.
2. Рабинович П. М. Межі здійснення прав людини загальнотеоретичний аспект / П. М. Рабинович // Вісник Академії Правових Наук. – 1996. – № 6. – С.5–13.
3. Кодекс адміністративного судочинства України: станом на 6 липня 2005 року № 2747-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2012. – № 10–11. – Ст. 73.

УДК 340.342 (043.2)

Сопілко І. М., к.ю.н., доцент,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ІНФОРМАЦІЙНЕ СУСПІЛЬСТВО ТА ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

«Інформаційне суспільство» виражає ідею нової фази в історичному розвитку передових країн, тобто, не прихід «постіндустріального» суспільства, а створення нового соціального зразка, що є результатом «другої індустр-

ріальної революції», яка в основному ґрунтується на мікроелектронній технології. Зростаюча кількість людей з необхідністю втягується в безпрецедентне розмаїття інформаційно-орієнтованих типів робіт. Наукові й технічні працівники збирають і продукують інформацію, менеджери й фахівці опрацьовують її, викладачі й працівники комунікаційної сфери поширюють її. Цей процес «інформатизації» не залишає недоторканою жодну сферу соціальної активності: од повсякденного життя до міжнародних відносин та від сфер дозвілля до виробничих відносин [2, с. 362].

Інформаційне суспільство можна визначити як «орієнтоване на інтереси людей, відкрите для всіх і спрямоване на формування інноваційної моделі розвитку високотехнологічне суспільство, в якому кожен громадянин має можливість створювати і накопичувати інформацію та знання, мати до них вільний доступ, користуватися та обмінюватися ними, щоб дати змогу кожній людині повною мірою реалізувати свій потенціал для забезпечення особистого і суспільного розвитку та підвищення якості життя» [1].

Характерними рисами і ознаками інформаційного суспільства є:

- формування єдиного інформаційно-комунікаційного простору країни та системи інформаційних мереж які забезпечують комунікації між державними органами;
- створення і розвиток ринку інформації і знань як факторів виробництва на додаток до ринків природних ресурсів, праці і капіталу;
- зростання ролі інформаційно-комунікаційної інфраструктури в системі суспільного виробництва та інших сферах життєдіяльності суспільства;
- підвищення рівня інформаційної освіти, науково-технічного і культурного розвитку за рахунок розширення можливостей систем інформаційного обміну на міжнародному, національному і регіональному рівнях;
- створення ефективної системи забезпечення прав громадян і соціальних інститутів на вільне одержання, поширення і використання інформації як найважливішої умови демократичного розвитку. Суспільні відносини майже у всіх сферах неможливі без того, щоб їх учасники знали певну інформацію одне про одного. Так, подібна інформація необхідна для вибору партнерів підприємцем, для вибору друзів, створення сім'ї тощо.

За цих умов актуальними постають проблеми формування нормативно-правової бази у сфері інформаційних відносин та її подальшого розвитку в контексті євроінтеграції України, імплементації норм європейського та міжнародного інформаційного права в інформаційне законодавство України, а також проблема систематизації національного інформаційного законодавства [3, с. 11].

Гіпершвидке формування інформаційної цивілізації загострило проблеми доступу не лише до загальних і будь-яких ресурсів, а й до використання ре-

сурсів, у тому числі інформаційних. В наш час зросли такі інформаційні загрози як кібератаки на інформаційний простір, кіберзлочини економічного і політичного характеру. За сучасних умов основним завданням інформаційної політики є не стільки доступ до інформаційного ринку, скільки можливість реалізації на ньому власної стратегії, що відповідає національним інтересам країни. Із трансформацією методології пізнання, формуванням постмодернізму зростає необхідність формування виваженої державної інформаційної політики, яка б ґрунтувалася на наукових засадах, а не тимчасових примхах і забаганках влади щодо вирішення тактичних або оперативних завдань.

Інформаційна глобалізація – найбільш неоднозначний вияв сучасної дійсності. З одного боку, чимало дослідників описують позитивні моменти формування інформаційного суспільства, дерегуляції інформаційних відносин і формування вільного інформаційного ринку [4–6]; з іншого – дослідники зосереджують увагу у власних пошуках на формуванні виваженої державної інформаційної політики, виробленні надійних механізмів інформаційної безпеки [7,8].

У вирії як наукових досліджень, так численних законодавчих актів чимало зусиль слід докласти для оформлення цілісного уявлення про державну інформаційну політику сучасної української держави, становлення механізмів її кореляції із засадами зовнішньої та внутрішньої політики. Держава виступає непорушною та найбільш ефективною формою організації інформаційного суспільства. Для успішного її розвитку як системи постає потреба в реалізації державної політики, у тому числі державної інформаційної політики, виступає змістом державо- і правотворчих процесів всередині та ззовні держави. Держава, не змінюючись за формою, змінюється змістовно: концепції лібералізму та людиноцентризму змінюють вектор державної політики, спрямованість діяльності її інститутів, у тому числі громадянських. Саме тому в європейських країнах держав ЄС спрямована на реалізацію інформаційних прав і свобод конкретної людини. Це впливає і на інформаційну політику України, яка здебільшого покликана створювати умови для вільного та безпечного інформаційного розвитку людини, доручення її до найновіших здобутків глобальної інформаційної цивілізації.

Література

1. Про схвалення Концепції розвитку електронного урядування в Україні: Розпорядженням Кабінету Міністрів України від 13 грудня 2010 р. № 2250-р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2250-2010-%D1%80>.
2. Лайон Д. Інформаційне суспільство: проблеми та ілюзії. Інформація, ідеологія та утопія / Д. Лайон // Сучасна зарубіжна соціальна філософія. – К., 1996. – С. 362–380.

3. Пилипчук В. Г. Проблеми становлення і розвитку інформаційного законодавства в контексті євроінтеграції України / В. Г. Пилипчук, В. М. Брижко // Інформація і право. – 2011. – № 1(1). – С. 11–19.

4. Беляков К. І. Інформаційне право: аналіз термінологічно-понятійного апарату / К. І. Беляков // Науковий вісник Київ. нац. ун-ту внутрішніх справ. – 2007. – Вип. 3. – С. 67–79.

5. Беляков К. І. Інформаційна аксіоматика у праві: проблеми формування / К. І. Беляков // Науковий вісник Юрид. академії МВС України. – 2004. – № 3. – С. 263–268.

6. Гурковський В. І. Державне управління розбудовою інформаційного суспільства в Україні (історія, теорія, практика) / В. І. Гурковський. – К., 2010. – 396 с.

7. Арістова І. В. Державна інформаційна політика: організаційно-правові аспекти / За ред. О. М. Бандурки. – Х., 2000. – 368 с.

8. Баскаков В. Ю. Захист інформації з обмеженим доступом в умовах боротьби з організованою злочинністю / В. Ю. Баскаков // Боротьба з організованою злочинністю і корупцією (теорія і практика). – 2011. – № 24. – С. 263–269.

УДК 342.9 (043.2)

Столбовий Ю. М., старший слідчий,
Прокуратура Солом'янського району, м. Київ, Україна

КОРЕЛЯЦІЯ ПРИНЦИПУ ОФІЦІЙНОСТІ І СТРОКІВ РОЗГЛЯДУ АДМІНІСТРАТИВНОЇ СПРАВИ

Особливим принципом адміністративного судочинства є принцип офіційного з'ясування всіх обставин у справі (принцип офіційності). Відповідно до нього, Суд вживає передбачені законом заходи, необхідні для з'ясування всіх обставин у справі, у тому числі щодо виявлення та витребування доказів з власної ініціативи. Суд повинен запропонувати особам, які беруть участь у справі, подати докази або з власної ініціативи витребувати докази, яких, на думку суду, не вистачає (ч. ч. 4, 5 ст. 11 КАС України).

Зазначений принцип передбачає активну роль суду і за своїм змістом може виявлятися в адміністративному судочинстві, як обмеження принципу класичної змагальності сторін та класичного підходу до диспозитивності. Наявність цього принципу в адміністративному судочинстві обумовлюється специфікою публічно-правових відносин, яка полягає в нерівних можливостях сторін адміністративного спору, та завданням адміністративного судочинства [1, с. 17].

Відповідно до ч.1 ст.122 КАС України адміністративна справа має бути розглянута і вирішена протягом розумного строку, але не більше місяця з дня відкриття провадження у справі. Справи щодо прийняття громадян на